

hobbyvirksomhed som f.eks. hesteavl på markerne.

I hvert fald skrev formanden for Landbrugsraadet, Peter Gæmelke, i Landbrugsavisen den 19. marts 2004:

Det er samtidig vigtigt at huske, at totalt set mister vi ikke penge ved reformen, i hvert fald ikke støttekroner.

Det er landbrugets formand, der siger det rent ud, som det er. Støtten kører bare videre, men man kalder det noget andet. Det var derfor, Enhedslisten ikke ville give mandat, og det er derfor, Enhedslisten ikke støtter den EU-landbrugspolitik, som føres i øjeblikket.

Kl. 14.55

Så vil jeg også berøre spørgsmålet om artikel 69, for jeg forstår simpelt hen ikke – og det vil jeg godt spørge ministeren om – hvorfor ministeren ikke vil vise imødekommenhed over for en opposition i Folketinget, der siger til ministeren: Ministeren kan få hele Folketingets opbakning, hvis ministeren vil kæmpe som en løve for at få ændret den artikel 69 – hvis vi antager, at ministerens fortolkning er korrekt – således at den kan bruges fornuftigt, i stedet for bare at kapitulere og sige: Nå ja, men der er ingen lande i EU, der synes, det er fornuftigt.

Men er EU indrettet sådan, at hvis samtlige lande mener, at det, man har lavet, er noget kludder, så må man konstatere, at det bare ikke kan laves om? Hvis det er tilfældet, så vil jeg sige, at så er EU overordentlig demokratisk!

Alle er utilfredse, der er ingen, der vil bruge det, der er ingen, der mener, det er godt, alligevel meddeler ministeren Folketinget, at det ikke kan laves om.

Det kan simpelt hen ikke være rigtigt. Hvis det er rigtigt, så er selv mine værste forestillinger om EU's indretning langt overgået af virkeligheden. Men det kan jo heller ikke være rigtigt.

Derfor må ministeren da tage ned og samle sine kolleger, også den britiske kollega, som var den, der foreslog det her – ministeren har oplyst, at det var den britisk kollega, der foreslog ordningen, og som nu mener, at den er så dårlig, at man ikke vil bruge den i Storbritannien. Jamen, det kan da ikke være konklusionen på den debat. Så må det laves om, for ministeren er vel enig med mig i, at vi står og skal lave et stort vandmiljøplanprojekt, som vi har brug for at kunne putte disse penge i; ellers kan vi jo ikke løse vandmiljøproblemerne, vi skal jo finansiere det. Der skal vi have disse penge ind. Vi skal

kunne bruge dem til naturpleje, til f.eks. at skabe natur.

Med en hensigtsmæssig fortolkning af bestemmelserne tror jeg såmænd nok, at vi ville slippe af sted med det, vi kan da bare gå i gang og så se, om Kommissionen virkelig vil komme og kræve pengene tilbage.

Men der savnes initiativ og mod og handlekraft fra regeringen i denne her sag og ikke passivitet. Jeg vil i hvert fald spørge ministeren i den her debat, om ikke vi kunne få lidt mere drøn på.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Nu har jeg jo deltaget i Cancún i Mexico, og det er ikke korrekt, når hr. Keld Albrechtsen fremstiller det, som om EU og USA var dem, der ikke ville have en aftale.

Jeg bestrider ikke, at der er mange, der har en dagsorden, der hedder, at vi ikke skal have trappet landbrugsstøtten for langt ned, men de 77 lande, de fattigste lande, især de afrikanske, vil jo heller ikke have de her liberaliseringer, fordi de så mister værdien af nogle af de særlige markedsadgangsbetingelser, de har. Der er faktisk afrikanske lande, der rejser rundt i Europa lige i øjeblikket stadig væk med den dagsorden. Så der er for mange i den her verden, der ikke ønsker de her liberaliseringer.

Når man så kritiserer EU's udspil til en landbrugsreform, så er det vel korrekt at sige, at den lige præcis holder sig inden for enhver i de rammer, der kom udspil om i Cancún af Mexico i WTO, og at flytning af midler – trods alt – fra det, der hed den blå boks, til den grønne boks, er mindre markedsforvridende, så vi får en større markedsorientering.

Det kan godt være, at vi ikke er kommet langt nok, men vi er da bestemt på den rette vej.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne give hr. Henrik Vestergaard den uforbeholdne anerkendelse, dels at han faktisk tog med til Cancún, dels at han i Cancún faktisk arbejdede for, at Danmark skulle prøve at bevæge EU til at komme med et udspil om afvikling.

Det har jeg forstået at hr. Henrik Vestergaard så har fulgt op senere på et landsmøde i partiet Venstre, og i hvilket omfang det så var fyldt med succes, er vistnok diskutabelt, men hr. Henrik Vestergaards egen personlige vilje til at forfølge denne her sag kan ikke anfægtes. Hans partis